

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Vulgaritzacions històriques

En Josep Jordi Vinaixa segueix amb "La monja de las llagas" la bona feina que va començar amb "La expulsión de los jesuitas".

La història, a casa nostra, s'ha escrit sempre a gust dels que manen.

Més que notaris de la vida i de la veritat, els historiadors han estat ací els criats del privilegi.

I és clar. Com a criats que eren, no donaven a llurs protocols testimoni del que veien i sabien; no feien els cronistes constatar més que el que agradava a llurs senyors.

Així la història no sembla la Passió i el Calvari i la humana tragèdia dels pobles i els pobres, sinó la divina comèdia dels rics. I de les nou famoses Muses clàssiques, la pitjor Celestina és Elio.

Elio modernament s'ha fet periodista i al periòdic ha portat les seves trapelleres i els seus embolics.

Periodistes, tanmateix, n'hi ha de tota mena. Més de dolents que de bons, és cert.

Però no en manquen de bons, que estimen la veritat, que l'afirmen al present i lluiten per a la restauració de la mateixa als temps passats.

Un mestre del periodisme, en Ricard Fuentes, ens va deixar un llibre que és un monument d'erudició i la descripció més realista i més viva que s'ha escrit de la intimitat dels palaus.

Un altre periodista radical, en Vinaixa, ens dona ara versions clares, precises i exactes de fets que no coneixiem més que a mitjes, o que havien arribat a nosaltres tergiversats.

"La expulsión de los jesuitas" ens explica aquesta gesta magna com una conseqüència lògica de l'evolució del jesuítisme i de la història de la Companyia.

Les figures d'Aranda, de Floridablanca, de Campomanes, d'Olavide, dels grans ministres de Carles III, passen pel regnat d'aquest i per les pàgines del llibre, com ombres fatals per als deixebles d'Ignasi.

"La monja de las llagas", és la reconsti-

EL COLOM DE LA PAU

—Em sembla que faig nosa. Potser que emprengué el vol cap a un altre planeta

tució d'un altre període no menys interessant de nostra història.

La cèlebre *Sor Patrocínio* va tenir prop d'Isabel II tanta influència com Rasputin a la cort de Rússia.

La reina es posava les camises de Maria Rafaela Quiroga, li besava l'hàbit i les mans, de genolls, es feia tocar per ella quan estava malalta, li donava tots els diners que volia per a fundar monestirs, la deixava ma-

nar i disposar a Espanya i era com una mena de ministre amb faldilles, perpètua dels seus Governos.

Si "*Sor Patrocínio*" hagués estat un àngel, això ja era prou greu.

Jugant com jugava la comèdia de la santedat i del miracle, aqueixes intromissions en els afers públics resulten incomprensibles.

Del procés que se li va seguir es desprèn, en efecte, que les llagues que "*Sor Patro-*

cínio" tenia a les mans, als peus i al costat, se les va fer amb uns pegats que li va proporcionar el seu confessor.

L'objectiu, amb la simulació perseguit, era sorprendre la bona fe de les persones reials i tenir amb la monja de les llagues el partit clerical, a la cort, un instrument polític de primera força.

Que el que la reacció es proposava ho va aconseguir, en Vinaixa ho posa ben clar

de manifest en el llibre que estem comentant.

Gràcies a les seves prestidigitacions místiques, "Sor Patrocini" i el pare Claret, foren un pic d'anys els amos d'Espanya.

ANGEL SAMBLANCAT

L'església condemnarà també els artistes

Les condemnes recents de l'Església, contra els llibres francesos, han causat tant estupor que fins els diaris menys anticlericals en protesten. Heus ací, per exemple, uno nota que, sota aquest títol, ha publicat "Comcedia", diari de teatre i d'espectacles, que no s'ha distingit mai pel seu llibertinatge i que gairebé pot comptar-se entre la premsa conservadora de França: "No és solament que l'Església, de cara a una veritable crisi inquisitorial, ha decidit de llançar els seus llamps.

Recentment, hem pogut veure com amb més acompanyament de trons del que era habitual, han estat condemnats alguns dels llibres dels nostres escriptors. Cal dir, però, que aquests no semblen haver-se'n preocupat gaire.

Però vet ací que ara es parla d'una nova condemna, la qual torbarà, sens dubte, profundament, l'ànima de la seva víctima. Sembla que es tracta de posar a l'"Index" "L'imposture", darrera novella de Georges Benanos, cop que serà cruel per a un autor com aquest, els anàlisis del qual interessen, sobretot, als esperits pietosos, familiaritzats amb certs casos de consciència, que tenen sobretot entre els clerguers una importància insospitada.

Es diu, però, que aquesta prohibició serà provocada per dos o tres clergues o prelats—un d'ells acadèmic— que són cruaument pintats en l'esmentat llibre de Bernanos.

Tanmateix, no és això encara el pitjor. Es diu que l'Església, infadigable, i aquesta vegada també iconoclasta, dirigirà les seves condemnes contra certs artistes d'inspiració sagrada.

Un dels primers condemnats serà Georges Desvallieres, que recentment ha fet uns vitralls tan impressionants. ¿No cal, però, veure-hi ací altra maniobra que de l'ortodòxia de certs clams o capelletes d'artistes, que ens han proporcionat esglésies tan espantoses com les futures basíliques de Joana d'Arc i de Santa Teresa?"

Pel nostre compte no volem afegir cap comentari a paraules d'un col·lega tan acreditat com "Comcedia". Ens sembla que no cal parlar més clar per a mostrar el podri-mener que hi ha en tots aquests afers.

En Jaume Pahissa i Laporta

A l'edat de vuitanta anys ha mort el cèlebre pintor i dibuixant, En Jaume Pahissa i Laporta, pare del músic Jaume Pahissa i Jo.

Pahissa havia portat una ben activa vida artística. Coneixedor perfecte dels entorns de Barcelona, ell havia dibuixat tots els més bells recons. En el retrat, en oli, i, sobretot, en el paisatge al carbó, havia excel·lit; els seus paisatges al carbó són magnífics i impressionants.

Jaume Pahissa havia dibuixat per a LA CAMPANA DE GRACIA i "L'Esquella de la Torratxa". Entre aquesta aportació als nostres setmanaris, s'hi compten alguns dels seus millors dibuixos.

Descansi en pau l'il·lustre artista.

Un tros de paper

Setmanari de l'any 1865, dibuixat i escrit pels millors homes d'aquella època memorable.

Reproducció fotogràfica en tany 8, impreso sobre paper de primera.

Correu de l'estranger Ha mort en Guillem López

La pacificació d'Europa

En el darrer número de la "Menschheit", el cèlebre pacifista alemany, el professor Forester, examina davant dels fets la nova fase de les relacions polono-alemanyes.

Expressa netament la convicció que un apropament entre els dos països no pot produir-se més que com una conseqüència d'una transformació profunda de la mentalitat que regna en certs ambients polítics, influents del Reich.

"Mentre no es compregui el fet irrevocable de la consolidació polonesa—escrivi el professor Forester—i la impossibilitat de les absurdes reivindicacions germàniques, pel que fa als territoris habitats pels polonesos, l'Alemanya treballarà per la guerra. De moment, una fracció important de l'opinió alemanya traeix una incomprensió total de les condicions essencials per a una entesa mutual dels Estats europeus.

"Dos móns s'oposen irreductiblement en l'Alemanya actual: d'una part l'esperit de guerra de l'antic ordre teutònic, i d'altra, l'antiga tradició alemanya, per a qui la col·laboració actual germano-eslava era no solament un deure envers l'Europa, sinó també el millor mètode de defensa.

"Es un símptoma favorable, tanmateix—acaba dient el professor Forester—, que en certs ambients alemanys s'acostin cada dia més a aquesta tradició política, la única que és realment constructiva. Però és indispensable que tots els alemanys capaços de preveure totes les perspectives polítiques i socials que comporta, s'hi relliguin i la propaguin amb totes les llurs forces.

S'alça una veu contra l'imperialisme

En un discurs pronunciat al Club Nacional Republicà de Nova York, sobre el tema: "Els Estats Units, tenen de posseir una marina de guerra igual, quant a importància, a la més forta del món?", el contralmirall Plunkett, comandant de l'Arse-nal de Nova York, va declarar que, segons ell, era inevitable una guerra entre els Estats Units i la Gran Bretanya.

El senador Borah, li ha replicat, però, amb un discurs, en el qual ha dit contundentment, referint-se a ambdós països:

"Fa alguns dies que un almirall anglès féu una declaració similar. Si alguna cosa pot veritablement dur la guerra entre la Gran Bretanya i els Estats Units, són, precisament, les proposicions de programes de construccions navals més vastes, fetes per part dels oficials de marina dels dos països respectius."

Soldats o estudiants

La Premsa francesa comentava, no fa molt, aquesta frase de M. Kock, diputat demòcrata alemany, dirigida als polítics francesos:

—Enlloc d'enviar a l'Alemanya 60.000 soldats, envieu-hi 60.000 estudiants. No hi ha dubte que treballaran més i millor, per l'acostament dels dos països.

No cal dir que la Premsa més veritablement liberal francesa defensa la proposició del diputat demòcrata.

A l'edat de setanta quatre anys, ha mort el doctor Guillem López, germà del nostre estimat editor N'Antoni.

En Guillem López s'havia distingit per la seva lloabilíssima i gran campanya contra la insalubritat de Barcelona, especialment contra la impotabilitat de les aigües. Excel·lent metge, a aquesta noble campanya havia dedicat tota la seva activitat; la premsa barcelonina publicà un sens fi d'articles seus i concentrà les seves idees en una sèrie de llibres sobre higienè. Era, el doctor López, un dels millors i més desinteressats higienistes que posseïem. El partit republicà l'havia portat als escons de l'Ajuntament de la ciutat, des d'on accentuà la campanya, alhora que dugué una gestió com regidor, altament honorada. L'Ajuntament l'envià a Suïssa per a estudiar el problema de la cremació de cadàvers.

Actualment era president del Cos Facultatiu de les Cases de Socorsos de Barcelona.

La seva mort ha estat sentidíssima.

D. E. P. l'excellent higienista.

HISTORIC

En un poble, no molts quilòmetres lluny d'aquesta capital, ha esdevingut un petit succés, exemplar de debò.

Un jove hereu d'una molt acomodada hisenda dels voltants del poble en qüestió, molt catòlic, per cert—el jove, no el poble—en veure's menyspreat per una noia a la qual pretenia, en un rampell de bogeria entrà a l'església quan s'estava dient missa.

Això no tindria res d'estrany, perquè ja s'acostuma a entrar-hi quan s'hi diu missa. El que no s'acostuma fer és el que féu el jove: entrar-hi amb el barret posat, pujar a l'altar major i començar a tirar-ho tot enrenou: reclinatoris, canalobres, gerres, imatges i altres coses.

Podeu contar quin aldarull va armar-se! Les dones que oïen missa, començaren a xisclar i a cridar que ja havia arribat allò de Mèxic. Hi hagueren molts desmais.

El pobre boig fou portat, no massa cristianament, és a dir: a empentes i cops, a la sagristia. Y aquí no ha pasado nada.

I si el boig no hagués estat ric i catòlic?

Conferències culturals

A la Cooperativa "La Econòmica Obrera", del carrer de València, donà, diumenge passat, a les cinc del vespre, una conferència el nostre company Angel Samblancat.

El tema desenrotllat pel conferenciant fou: "Art popular i art d'avantguarda".

El company Tarragó, que presidia l'acte, féu amb breus i eloqüents paraules la presentació d'en Samblancat.

Aquest, en el seu parlament, que durà una hora, es mostrà partidari de l'art popular, que digué és el veritable art d'avantguarda.

El públic nombrosíssim que emplenava el saló-teatre de "La Econòmica Obrera",

premià amb una llarga ovació a Samblancat, al final de la seva disertació.

Demà donarà en Samblancat una altra conferència a la cooperativa "La Canetense", de Canet de Mar.

A Canet parlarà el nostre company, de "L'educació del poble".

Ep!, nano, això no es pot dir

A casa, mana qui mana,
i quan algú aixeca el crit
de seguida hi ha qui crida:
Ep!, nano, això no es pot dir!

Igualment que a casa meua,
passa a París o a Pequín,
com Nova York i Brusselles
hi passa igual ací.

Les veritats, com que ofenen,
no te les deixen pas dir,
i vivim de la mentida,
que és un viure molt feliç.

Sort que per la primavera,
quan els brots seran florits,
si el sol ens crema les venes
potsé ens farà moure un xic.

Però no esperu pas gran cosa;
com a màxim, uns quants crits,
i si algú s'esverés massa
oïria que li diu

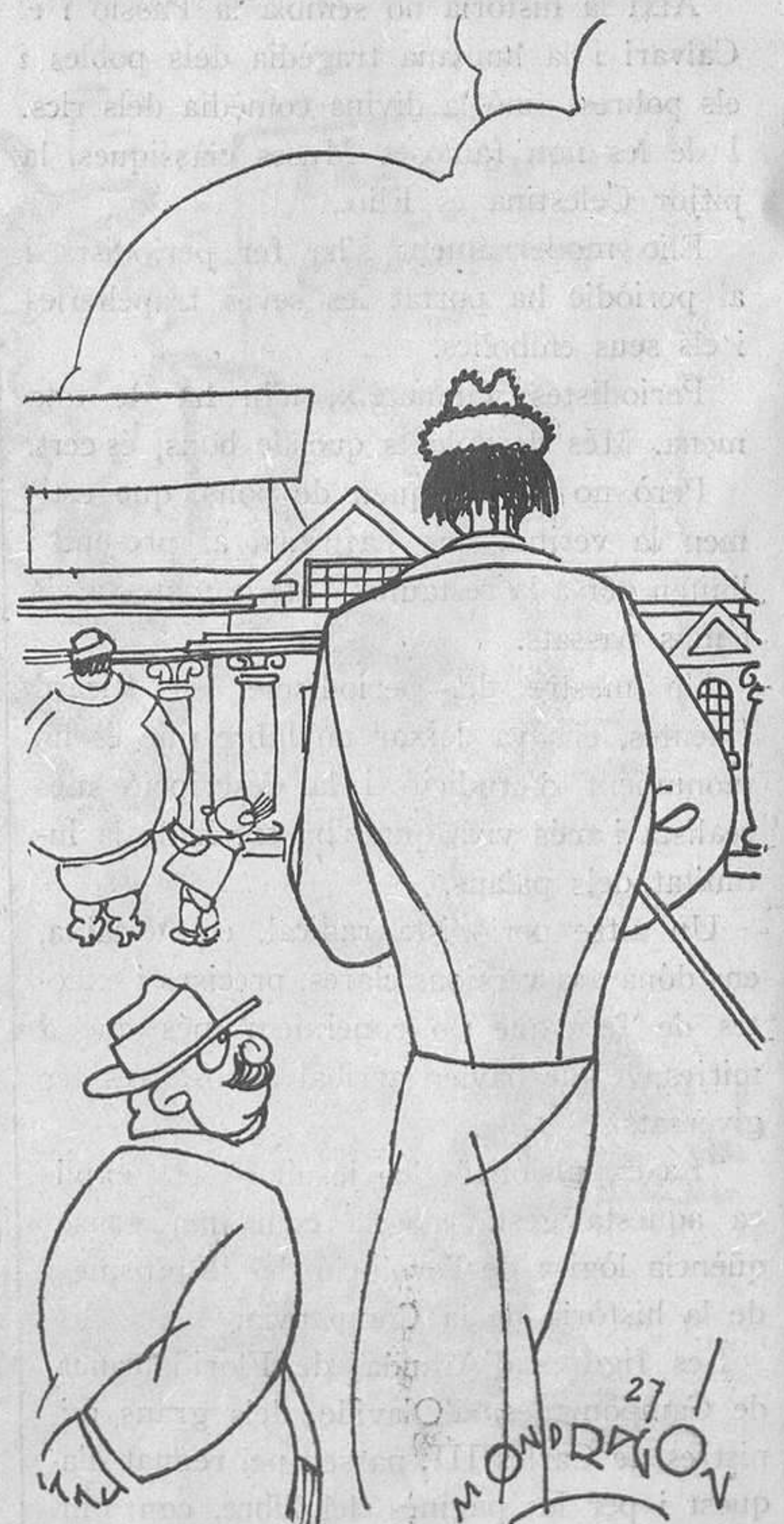
amb una veu reganyosa:
Ep!, nano, això no es pot dir!

Anem dejuns de política,
ja no en coneixem ni un brí,
va morir fa quatre anyades
i mai més ningú l'ha vist.

Sort tenim que allà a l'Amèrica
ho fan al revés d'aquí:
Allà parla el que aquí calla,
En Calles va fer-ho així,
però en el fons aquella cosa
és la mateixa que ací.

Allà un general o un bisbe,
encara no aixeca el crit,
que ja sent la veu que crida:
Ep!, nano, això no es pot dir!

FLIC

MALALTIES

—Com va el reuma?
—Horrible!
—I la senyora, com segueix?
—Igualment!

ESPANYOLADA LES ESTUDIANTS

Els diaris publicaven aquest telegrama de Madrid, datat el 23:

"A primeres hores del matí, sense saber-se'n la causa, encara que es suposa seria dels caps de bestiar que són conduïts a l'escorxador, s'ha presentat un brau de grans dimensions a la plaça de la Vega, situada al final de la costa del mateix nom al carrer de Segòvia.

Com és de suposar, la presència del brau ha causat el consegüent pànic, fugint els transeüants per totes les direccions.

El brau ha perseguit a Andreu Domingo, de seixanta set anys, tombant-lo.

A la Casa de Socors fou curat d'algunes ferides de pronòstic reservat.

Ha continuat el brau la seva cursa cap a la plaça d'Espanya i carrer de Leganitos. En aquest carrer també ha tombat el vellet de seixanta set anys Joan López i López. Li ha produït ferides greus.

Al carrer de la Palma, xamfrà al de Corredera de Sant Pau, envestí un orde-nador de la Comissaria de l'Hospici Antoní Martín. Li produí ferides menys greus a l'anus.

A la Corredera de Sant Pau ha estat un miracle no ocorreguessin més desgràcies, puix a les set del matí, hora en què ha aparegut el brau, s'estava celebrant el mercat. La confusió fou molt gran, fugint el públic en totes direccions i causant la consegüent alarma.

El brau ha continuat marxant a la Gran Via.

Casualment es trobava el matador de braus Diego Maziaran "Fortuna", acompanyat de la seva esposa, a casa dels seus pares, i en veure el tumult s'ha apropat per a assabentar-se del què pasava, trobant-se amb el brau.

El matador de braus es tregué l'abric i va estar torejant el brau per a subjectar-lo i evitar causés noves desgràcies.

Del Casino Militar li tregueren una espasa, però, com que no servia, digué a un xofer que anés a casa seva, al carrer de Valverde, i que li portés un estoc.

Durant els deu minuts que tardà el xofer en tornar, Fortuna entretingué el brau, fent-li punts amb l'abric. Quan li portaren l'estoc, Fortuna donà alguns passes, tirant-se a matar, i després d'una curta feina quadrà el brau, entrant bé, agafant una estocada a tot l'alt amb descabell a la primera.

El públic, que presenciava l'escena, ovacionà el "matador" i el portà a pes de braços fins al carrer d'Alcalá, on entrà al cafè Regina.

Els comerciants de la Gran Via s'han reunit i han acordat demanar per al "matador" la Creu de Beneficència.

A migdia, al cafè Regina, el torero ha estat obsequiat per la seva gesta amb un banquet, organitzat per amics i admiradors."

Un bon "sereno"

A la fonda:
—Ecolteu, demà crideu-me sens falta a les cinc.
—Molt bé.
—A les cinc en punt.
El viatger dorm a gust. Bruscamen, el desperten tres cops secs donats a la porta.
—Les cinc.
Immediatament, oïx els cops a la porta del costat:
—Un quart de sis.
Tot seguit, més feblement, oïx els cops en una altra porta i la veu del "sereno" que diu:
—Dos quarts de sis.
I encara, en una altra porta:
—Tres quarts de sis.
I molt llunyanament pot oir, al cap de cinc minuts d'haver-lo trucat a ell, com diu a una altra porta:
—Les sis.

Cada dia hi ha més dones que estudien, que segueixen carreres liberals.

Sobre aquesta qüestió trobem a un confrare parisenc unes xifres gairebé impressionants.

A París, llegim, per cada tres estudiants hi ha una estudiant.

La Facultat de Lletres és la que té una més forta proporció femenina. La diferència entre el nombre d'homes i el de dones, hi disminueix cada any. Aviat hi haurà tant de doctors com de doctores.

Aquesta marxa triomfal de la dona per les carreres liberals, és, si menys no, força interessant d'estudiar.

Més que tots els discursos de les sufragistes, demostren una voluntat d'emancipació i de capacitat per al treball.

Patriotisme clerical

Els clericals sempre han estat molt patriotes. Recordeu les campanyes violentes que a França i a tot arreu feien els clericals de l'avant-guerra contra l'antipatriotisme de les institucions laïques?

Era el Papa reprotxant a la moral laica de no preparar "defensors a la pàtria". Eren els bisbes reprotxant a l'escola laica d'arruïnar d'un cop la família, la moral i la pàtria. Era "La Croix" — el diari més absurdament i idiotament xauvinista quan li convé—repetint incansablement que l'ensenyament neutre fabricava a milers els desertors.

Al moment en què aquesta campanya era al seu ple, va esclatar la guerra. Doncs, els mestres antipatriotes, fabricants de desertors, van deixar sobre els camps de batalla 8.119 morts. És a dir, un 22,6 per 100 de llur efectiu. Sabeu quants n'hi van deixar els mestres eclesiàstics? Doncs, 4.168, o sigui un 14,1 per 100.

Creiem que no cal fer comentaris. Ja sabeu a què, vulgarment, en diuen patriotisme, molta genteta, mentre es donen uns cops escaients sobre l'abdomen; cope que potser creureu de "mea culpa", però que són d'interior satisfacció.

Al teatre

El teatre és gairebé buit. Quatre rengles amb prou feines.

L'obra és dolenta de confiança. El públic xiula. I, llavors, el director de la companyia es dirigeix al públic i diu:

—Si xiulen, això acabarà malament. No oblidin que els actors som més que el públic.
(Escena que podria passar tot sovint als teatres barcelonins.)

L'AUTORITAT DOMESTICA

—Vostè és l'amo?
—Esperi's un moment, que ara ho estàvem solventant amb la dona.

“SHUM”

Aquest nostre gran artista està celebrant una exposició a Lleida. Joan Baptista Acher "Shum", que sap matar la seva immensa dissort amb el triomf de l'esperit, cada dia es supera més i més. Home inquiet, que tot i éssent un mestre es creu sempre un simple aprenent, cerca l'excel·lir-se; val més que tingui aquesta humilitat, que això li permet anar endavant i no adormir-se en els núvols de la glòria.

"L'Agrupació Cultural de J. R.", de Lleida, ha organitzat, al "Museu Morera", d'aquella ciutat, l'exposició que s'obri el darrer dia 22 i es tancarà el 5 del pròxim febrer.

Un company nostre que veié les obres, ens assegura—i el nostre company és entès en art—, que són esplèndides. Tot el més bo que fins ara hem vist de "Shum"—i hem vist obres magnífiques d'artistes—, quedem petites al costat de les exposades a Lleida. "Shum", alhora, ens ha preparat una sorpresa: en l'exposició hi figuren quatre escultures seves, tallades en fusta; són gairebé tan bones com els dibuixos i pintures, que ja és tot el que es pot dir.

—No dubtem del gran èxit que tindrà i que les seves obres seran totes venudes. Nosaltres, des d'aquí felicitem a "Shum" i als organitzadors de l'exposició.

Els mèrits

Quan s'hagué de proveir una de les darreres vacants de l'Acadèmia de la Llengua Espanyola, fou proposat un escriptor molt mediocre—el nom del qual ens és conegut—.

Tot hom el refusava. Després d'estudiar bé els seus mèrits, digué el president.

—No porta pas un bagatge massa gros.

I Alvarez Quintero digué:

—No, certament. No és massa gros... però és pesat!

El cas Jaume Sanromà

¿No hi hauria manera de poder donar un càrrec—un càrrec qualsevol—a Jaume Sanromà, ex-empleat de l'Ajuntament? Creiem, senyor de Viver, que sí que hi hauria manera!

Jaume Sanromà exercí, sense cap nota desfavorable, un empleu de plantilla durant onze anys a la secció d'Higiene d'aquest Ajuntament. I, per causes de tots conegudes, va cessar en el càrrec ben a desgrat seu.

Tots recordem els fets: Jaume Sanromà fou objecte d'un atemptat. Quan l'atemptat es repetí, Sanromà matà l'agressor. El tribunal no aprecià l'eximent de legítima defensa i Sanromà fou condemnat per homicidi. Però el Govern l'indultà de la meitat de la pena.

Sanromà, en el seu degut temps, ha interposat recurs contenciós-administratiu contra l'acord de l'Ajuntament per haver estat desestimades les instàncies demanant ésser reposat en el càrrec que va exercir. Interinament, mentre el tribunal resolgui el cas, ¿no hi hauria manera, senyor alcalde, d'emplear, sigui amb el càrrec que sigui, a Sanromà, perquè no es veiés amb la necessitat d'implorar ajuda per ell i per la seva mare, de vuitanta tres anys, per a no morir-se de fam?

Fa dos anys que Sanromà sortí del presidí, i ell i la seva mare viuen de la generositat de les persones caritatives. Metges, enginyers, arquitectes, advocats, veterinaris, agents de canvi i Borsa i de duanes, comerciants, propietaris, etc., etc., van portant el seu òbol per a què Jaume Sanromà pugui seguir lluitant fins veure's reintegrat en l'empleu que amb tant zel va exercir.

FORT A ELLS!

A propòsit d'un dels "Cau d'orella" de "L'Esquella de la Torratxa", siguin's permès fer-hi unes nòtules marginals.

Es evident que els elements catòlics de les societats catòliques són uns elements palesament malèfics. La figura més encimbellada del nostre teatre, el gran Guimerà, va retratar-los de cap a peus, en dir, per boca de Said del seu "Mar i Cal".

... Mes què podiem esperar d'una gent que té, mireu-s'ho: l'odi unit al perdó; l'anyell al tigre; el punyal i la creu tot d'una peça!

Després d'això, hem de callar, restar muts, car això ho diu tot, però la glòria mateixa del mestre suprem, amorosament ens acompanya la mà, per a seguir escrivint.

Res sabem del cert del que diuen que la "Societat d'Autors" ha portat al tribunal al president d'una societat catòlica per negar-se a pagar els drets de propietat intel·lectual, i que aquest president àdhuc és regidor.

Si la "Societat d'Autors" no ho ha fet encara, hauria de fer-ho, hauria d'haver-ho fet ja des de molt temps enrera amb altres, perquè no en tenen prou, els elements esmentats, de fer el sacrilegi d'abillar amb vestimentes de dona a un jove adolescent per a representar, en "Els Pastorets", l'excelsa figura de la Verge Maria, que gens no s'hi miren per pecar en el setè manament de la Llei de Déu.

El jutge instructor d'un procés d'aquesta mena, en qualificar el delictes, per força ha d'aplicar-hi el qualificatiu que fa referència al manament diví que havem dit, o bé el seu equivalent. Perquè no hi ha cap motiu fonamentat per a què uns individus, amb la capa del catolicisme, vulguin apropiat-se de l'indiscutible i esquitif guany que els autors poden copsar dels fruits de la seva intel·ligència.

Negarse a satisfer el que deu percebre un autor dramàtic pel seu treball, és igual que fer donar els diners a un obrer en eixir de cobrar la setmanada, i encara aquest pot defensar-se amb braó contra l'atracador, que el pobre autor, per a la seva defensa, ha de recórrer a la justícia, i el demanar justícia, malauradament, val més diners que els que li han estat robats.

I davant d'això, què hi diuen els *impeccables* dirigents de les societats catòliques? I si d'aquests n'hi han que representen autoritat, com en el cas concret del "Cau d'orella", els hi escau ben poc la dignitat de què van investits, ja que han d'ésser els primers en acomplir les lleis, i més com a catòlics, quan aquestes lleis no són lleis promulgades pels homes, que són lleis provinents de la via de Déu.

I pecant així volem anar al Cel? *El setè no furtaràs*—diu— Déu. Quina vergonya, eh? Au, a confessar-vos-en; féu, però, acte de vera contrició!

F. GIRÓ I FERRÉ

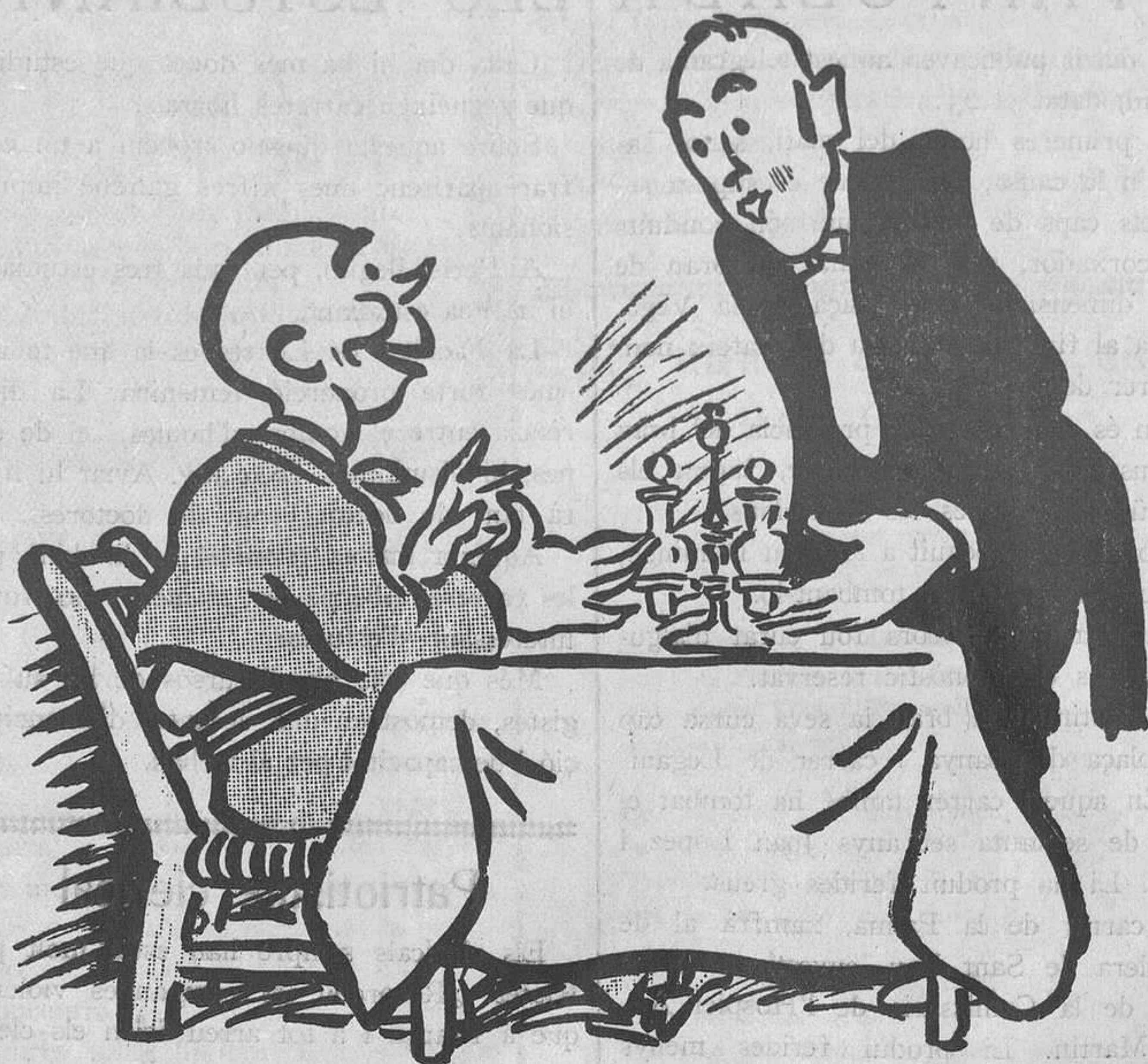
LENIN
POR LEÓN TROTZKY

Un tomo Pesetas. 5

LA INQUIETUD

—A tot arreu hi han inundacions. Vol dir que hi cabrà tanta aigua a la terra?

AL RESTAURANT

—Miri, doncs si no em pot servir uns ous, porti'm to nyina, que és el que sempre em donen a casa!

BLANES

Informació setmanal

Recordem als senyors empresaris de cinema que, pels preus a què es paguen les entrades, esperem ésser recompensats amb pel·lícules de millor sèrie que les que fins ara s'han vingut projectant.

El periòdic local "Recull", com sempre, sense cap article interessant. Això sí, hi llegim, en la informació local, la qual la trobem encertada, la informació de la vetllada que el propassat dijous celebrà la Societat Choral "La Flor Blanesca". Nosaltres, que hi assistírem, dels senyors anunciadors hi aprenguérem algunes lliçons de "charleston"; de no haver-hi assistit, en llegir la premsa barcelonina no haurien sabut què dir; es comprèn que el corresponçal estaria dormint. No hi ha dret, amb una mica menys de salsa ens hauria passat millor.

Els senyors propietaris de la mina "La Primitiva" es coneix que volen fer una renovació de les canonades de conducció de les aigües; però, una vegada arranjada, pot

ésser que els hi manqui l'aigua, com a vegades ha succèit.

Els nostres pescadors diuen que si dintre pocs dies no els arriba combustible, no podran fer-se a la mar i, per tant, Blanes restarà sense peix fresc. Si que ho sentim. Avui almenys, al mercat, hi trobem els residuos de la pesca.

UN JOVE BLANENC

A NECDOTA

En un poble de Les Hurdes va morir el fill de l'alcalde, i era un minyó dels més *corridos* de la conrtada, doncs ell era el que portava les modes de la ciutat, com el *charleston*, els pantalons de pota d'elefant i altres ximpleries per l'estil.

No es podien conformar de cap de les maneres de què un *portento* així, se n'hagués enamorat la *pelada*, que maleïda la gràcia que li va fer a ell, el seu enamorament, en emportar-se'l a l'altre barri.

Els dels seu poble i els de la rodalia el consideraven com un home extraordinari, i les mosses, sobretot, el tenien com el seu idol, una espècie de Valentino o Gilbert; és a dir, les nenes pensaven i somniaven amb ell a totes hores.

A una hora del poble hi havia un convent de frares, en el qual, segons es deia, n'hi havia un que portava una barba blanca, i aquell era el que Déu, Nostre Senyor, l'hi havia donat facultats per a fer miracles.

Varen anar-lo a cercar i el portaren a casa del mort.

Així que varen arribar, el primer que es féu portar fou un bon vas de vi de Màlaga, se'l va beure i ordenà al mort, amb veu potent, que fins la gent que el contemplava va espantar-se, que s'alçés, però el mort no es mogué.

—A veure, porteu-me un vas d'Oporto. Se'l va beure amb gran parsimònia i tornà dir al mort que s'alçés i caminés, però el mort va permanèixer estirat com sempre.

El frare adoptà, aquesta vegada, una

postura més enèrgica i manà que li portessin una botella de xampany.

Se'n begué més de mitja ampolla, i amb to cavernós digué:

—En nom de Déu et manó que t'aixequis, tornant a la vida.

Després d'haver dit aquestes paraules inútilment, doncs el mort en va fer tant cas com si sentís ploure, el frare dels miracles, sense immutar-se el més mínim, digué:

—Això és el que jo en dic un mort ben mort!

S'han alliberat 20 homes i 23 dones que sofrien detenció governativa.

A Itàlia passen coses delicioses. Allà, es denuncien els que denuncien a un altre. Ara acaba de passar

Hom presentà una denúncia contra l'escriptor Pitigrilli; fou detingut Ara, ha estat alliberat i s'ha empresonat el que el denuncià.

Es veu que Pitigrilli deu ésser feixista.

El cap del Govern de Nova Zelanda, mister Coates, ha publicat una nota manifestant que l'administració a l'arxipèlag de Samoa comença amb greus dificultats i moltes vegades és ineficax, degut a la desunió entre els indígenes, la majoria dels quals ofereixen una resistència passiva al pagament dels impostos i al compliment de les lleis. En vista d'això el Govern ha decidit deportar tres dels principals agitadors.

Ningú no demanava els "civilitzats" a Samoa. En llur estat salvatge eren molt més feliços, els indígenes. No havien de pagar impostos. I ara, els obliguen a pagar-ne i empresonen els que s'hi neguen.

Virtualment poden considerar-se acabades les operacions de despignorament de robes a tots els Monts de Pietat, ordenat pel Govern. Aquest ha advertit que per més favorable que sigui la liquidació del pressupost, no es repetirà aquesta mesura, ja que això equivaldria a estimular la pignoració.

No cal esperar-se. Ja se sap que la generositat costa cara; si no fos així, ja no seria generositat.

Miss Gleitze, la gentil minyoneta, que ha

intentat diverses vegades la travessia de l'Estret de Gibraltar, ha fracassat completament. En el seu darrer intent, d'un poc més se'n fa la pell.

Ja li vàrem dir que no volgués tenir tanta personalitat a aquesta mossà. Tan bonic que és dedicar-se a l'amor!

Al Perú ha mort un súbdit espanyol anomenat Ramon González. Deixa una gran fortuna i no té família pròxima. En saber-ho, una pila de González s'han presentat a al·legar el seu parentiu amb Ramon.

Estan frescos si volen escatir qui són els veritables parents. Els noms castellans estan constituïts exclusivament per González, Pérez, Fernández, Ramírez, Rodríguez, etc., etc.

Una desena part de la gent de parla castellana de la Península, doncs, resultarà parenta del tal Ramon González.

A Riga hi ha hagut una pila de condemnes de comunistes. Cinc han estat condemnats a penes que oscillen entre sis i tres anys de treballs forçats; quinze a penes entre dos i quatre anys de presó.

El comunisme, decididament, és un delictes. I què me'n diuen, senyors? A Riga encara estan en vigor les penes a treballs forçats!!!

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

LA MANCA DE COSTUM

—Et trobo groc Que estàs malalt?

—No; és que m'he banyat!

ES CLAR

—On vas?

—On vols que vagi amb un banc?

A la Plaça de Catalunya.

Imprenta La Campana i L'Esquella Olm 8, Barcelona.